

Alexandr Serguèievitx Puixkin

Visat núm. 7

(abril 2009)

per Berta Creus

Alexandr Serguèievitx Puixkin (Александр Сергеевич Пушкин) és considerat l'autor més important de la literatura russa i el pare de la llengua russa moderna. És conegut tant pels seus grans drames, com ara *Borís Godunov*, com per les seves poesies sobre la història de Rússia. A més, el poble rus l'aprecia molt gràcies a les versions que va escriure sobre molts contes populars del país. La seva mort esdevinguda de manera tràgica, com si fos el protagonista d'una de les seves obres, va propiciar més encara la seva figura de gran autor.

Puixkin va néixer a Moscou el 10 de juny de 1799 (segons el nostre calendari). Fill d'una de les famílies aristòcrates més antigues de Rússia, va rebre una educació basada en la literatura i la llengua francesa, tal com era habitual en les famílies riques de l'època. La seva passió per l'escriptura va acompanyar-lo des de petit; ja el 1814 va publicar el seu primer poema: *К другу стихотворцу* (*A l'amic poeta*). En acabar els seus estudis a Tsàrskoie Seló, prop de Sant Petesburg, va traslladar-se a la ciutat, on de seguida va tenir contacte amb els moviments intel·lectuals. Quan el 1820 va entrar a treballar al Ministeri d'Afers Exteriors, va començar també a implicar-se en la reforma social, i va convertir-se finalment en el portaveu dels literats radicals. Durant aquest període va escriure alguns poemes que van provocar el seu exili a Moldàvia: *Волность* (1817; *La llibertat*) i *Деревня* (1819; *El poble*), entre d'altres. Durant la seva estada allà i en els seus viatges al sud, va escriure els seus poemes més romàntics: *Кавказский пленник* (1820; *El presoner del Caucas*), *Братья разбойники* (1821-22; *Els germans bandolers*) i *Бахчисарайский фонтан* (1823; *La font de Bakhtxisarai*). El 1824 va instal·lar-se en una propietat de la seva mare al nord de Rússia, on va quedar-s'hi, encara exiliat, durant dos anys més. A partir d'aquesta època els seus relats comencen a ser més realistes. Tenim l'exemple de les obres de teatre: *Борис Годунов* (1825; *Borís Godunov*), potser la seva obra més coneguda mundialment, i *Евгений Онегин* (1826; *Ievgueni Oneguin*).

El 1825 va produir-se la Revolta dels Decabristes a Sant Petesburg. Tot i que oficialment es diu que Puixkin no en va formar part, es van trobar poemes de la seva època primerenca, quan el seu estil era més polític i radical, en possessió dels implicats. Va ser llavors quan el nou tsar, Nicolau I, va fer-lo tornar de l'exili. Tanmateix, aquella fou una època de grans censures, i Puixkin va ser un dels autors més afectats.

Quan va tornar a la vida de ciutat, va casar-se amb Natàlia Gontxarova (1831) i va conèixer l'escriptor Nikolai Gógol, amb qui va mantenir una gran amistat a més de ser una gran influència en la seva literatura. El 1833 va entrar a formar part de l'Acadèmia Russa. Durant aquest període i fins la seva mort, va decantar-se més cap a la prosa i a la temàtica relacionada amb la història de Rússia: *Полтава* (1829; *Poltava*), *Медный всадник* (1833; *El cavaller de bronze*), *Капитанская дочка* (1836; *La filla del capità*), *Повести покойного Ивана Петровича Белкина* (1831; *Els relats de Belkin*), entre d'altres.

La dona de Puixkin, que després del seu matrimoni seguia tenint molts pretendents (alguns rumors hi inclouen el tsar en persona), fou el motiu de la mort de l'escriptor. El 27 de gener de 1837 va batre's en duel amb un suposat amant de la seva dona, Georges d'Anthès; tots dos van resultar-ne ferits, i Puixkin va morir dos dies després de la baralla, a l'edat de trenta-set anys.